

PÁLYAMŰ

az Országos Bírószági Hivatal Elnöke által
637/2016. (XI.16.) OBHE számú határozatával
a Miskolci Törvényszék Polgári-Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiuma
kollégiumvezetői állásának pályázati kiírására

dr. Tóth Imre
törvényszéki bíró
Miskolci Törvényszék

Tartalomjegyzék

I. Bevezetés	3
II. A Miskolci Törvényszék és az annak területén működő járásbíróságok üzgforqalmi adatainak bemutatása	6
A) Mennyiségi mutatók	6
B) Időszérűségi mutatók	10
C) Minőségi mutatók.....	14
III. A bíróság előtt álló kihívások, a jobbítást igénylő témakörök, valamint az ezek megoldásához szükséges, a kollégiumvezető által megvalósítható javaslatok összefoglalása	17
IV. Részvétel az Országos Bírósági Hivatal Elnöke által meghirdetett országos programokban, valamint a képzési-oktatási rendszerről alkotott elképzeléseim.....	31
A) Az országos programok.....	31
B) Az oktatási rendszer	34

I. Bevezetés

Magyarországon, mint demokratikus államban teljes egészében érvényesül a hatalommegosztás elve, a törvényhozó, a végrehajtó és az igazságszolgáltató hatalmi ágak egymástól tökéletes elkülönültségben működnek.

A bírói hatalmi ág tehát jelentős súllyal rendelkezik a társadalomban, ezért is lényeges az, hogy megbízhatóan, előre kiszámítható szabályok alapján, átláthatóan működjön, tevékenysége során hatékony és időszerű legyen az összes részterületen. Ez utóbbi a társadalom részéről is egyre fokozódó elvárás, amelynek a szervezetrendszer – a rendelkezésre álló adatok alapján – sikeresen próbál eleget tenni. Ahhoz, hogy ez így lehessen, széles körű szabályozórendszer megléte szükséges, a működést meghatározó normák száma és terjedelme az utóbbi időben rohamosan növekedett és jelenleg is növekszik.

A bíróságok tevékenységét keretbe foglaló legfőbb jogszabály maga az Alaptörvény, annak is a XXVIII. cikke. Ez az (1) bekezdésében kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A bíróságról szóló 25. cikk (8) bekezdése pedig úgy szól, hogy a bíróságok szervezetének, igazgatásának és központi igazgatása felügyeletének, a bírák jogállásának részletes szabályait, valamint a bírák javadalmazását sarkalatos törvény határozza meg.

A jelen pályázat szempontjából a törvényszék kollégiumvezetői tisztségét szabályozó normáknak van prioritása, ezeket pedig a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) tartalmazza. A legfontosabb és legáltalánosabb előírás a 26. § (2) bekezdésében található, mely szerint a kollégiumvezető köteles a bíróság ítélkezését folyamatosan figyelemmel kísérni.

Részletesebb szabályozást a 124. § ír elő, e szerint a kollégiumvezető szervezi a kollégium munkáját, évente beszámol a kollégiumnak a pályaműben szereplő, adott időszakra vonatkozó tervek megvalósulásáról és a megelőző naptári évben kitűzött célok és intézkedések végrehajtásáról, eredményéről, továbbá ellátja a jogszabály, az OBH Elnökének határozata, vagy az OBH Elnökének szabályzata, végül a bíróság működési és szervezeti szabályzata szerint a hatáskörébe utalt igazgatási feladatokat.

A 155. § értelmében a kollégium véleményt nyilvánít – a járásbíróági, valamint a közigazgatási és munkaügyi állásra benyújtott pályázat kivételével – a bírói álláspályázatokról, részt vesz a bíró szakmai tevékenységének értékelésében, véleményezi az ügyelosztási rendet, véleményt nyilvánít a 131. § c) pontjában meghatározott vezetői álláspályázatokról és kezdeményezheti a bírósági vezető bírósági vezetői vizsgálatának elrendelését vagy felmentését, végül ellátja a törvény által meghatározott egyéb feladatokat is.

Ettől jóval részletesebben és minden területre kiterjedően tartalmaz szabályokat a kollégiumvezető tevékenységével kapcsolatban az Országos Bírószági Hivatal Elnökének 6/2015. (XI.30.) OBH utasítása a bíróságok igazgatásáról rendelkező szabályzatról. Ezek tételes és részletes ismertetését mellőzöm, hiszen a rendelkezések minden, a pályázattal érintett személy számára ismertek és idézésük a pályázat tartalmi keretét is meghaladná.

Mindazonáltal ki kívánom emelni a 28. § (2) bekezdésének c) pontját, mely szerint a kollégiumvezető az egységes jogalkalmazási gyakorlat elősegítése érdekében figyelemmel kíséri és elemzi a bírák, a felülvizsgálati, a másodfokú vagy felülvizsgálati ügyeket tárgyaló tanácsok ítélezési tevékenységét, míg a d) pont értelmében összegyűjti és elemzi, szükség esetén a kollégium elé terjeszti a vitás jogalkalmazási kérdéseket. Ezt a kiemelést azért tettem, mert pályázatom szempontjából ezen rendelkezések nagy jelentőséggel bírnak.

Szintén fontos számomra az f) pont, e szerint a kollégiumvezető évenként összegzi a másodfokú, illetve a felülvizsgálati ügyeket tárgyaló tanácselnökök feljegyzéseinek általánosítható tapasztalatait, hasznosításukat előkészíti.

A kollégiumvezetőnek tisztsége ellátása során meg kell felelnie végül a törvényszék szervezeti és működési szabályzatában foglalt előírásoknak is.

Természetesen kiemelt jelentősége van az Országos Bírószági Hivatal Elnöke által lefektetett stratégiai céloknak is, ezek az alábbiak:

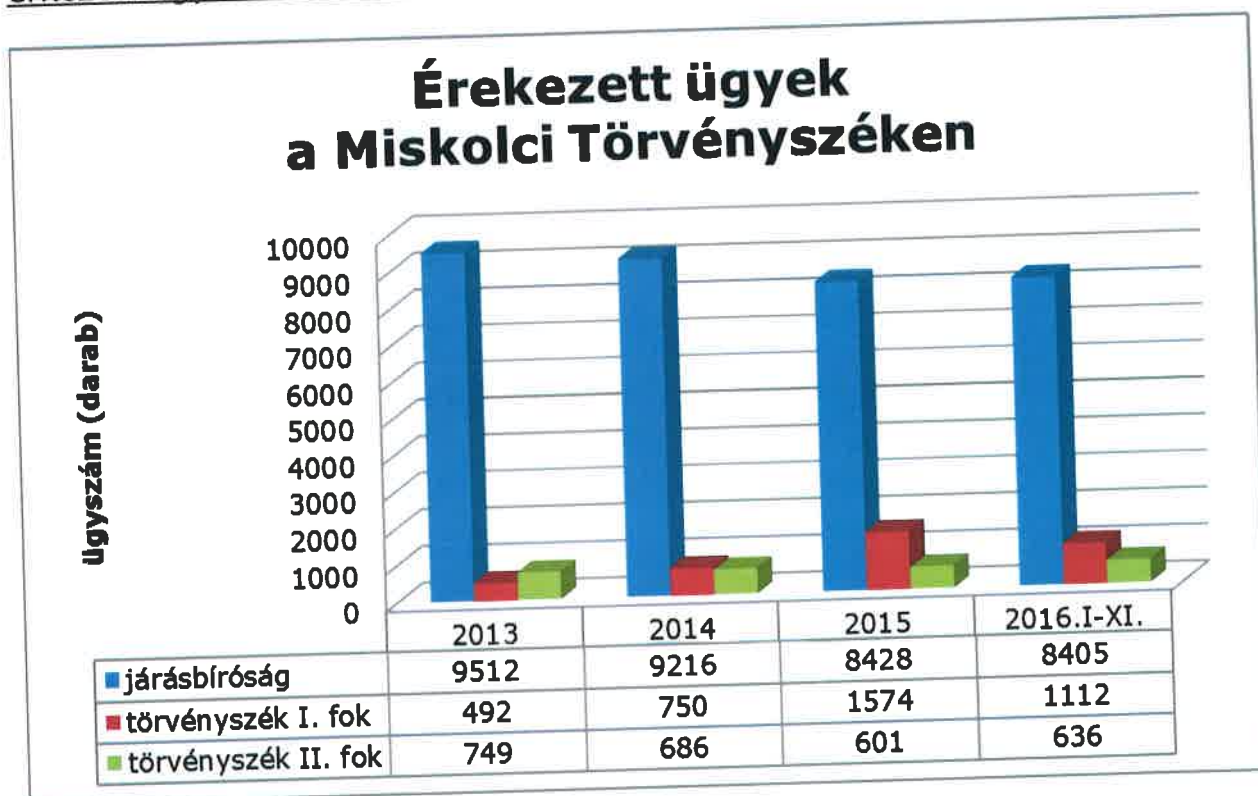
- a bíróságok az alkotmányos kötelezettségüket teljesítsék – a független bírók magas színvonalon és időszerűen ítéلkezzenek,
- az emberi erőforrások optimális elosztása, hasznosítása,
- tárgyi feltételek biztosítása, azok optimális elosztása és hasznosítása,

- a bírósági szervezet integritása, az ítélkezési és igazgatási munka átláthatósága, utóbbi kiszámíthatósága és ellenőrzöttsége,
- a bírósághoz való hozzáférés egyszerűsítése,
- a képzési rendszer fejlesztése, együttműködés a többi hivatásrenddel.

II. A Miskolci Törvényszék és az annak területén működő járásbíróságok ügyforgalmi adatainak bemutatása

A) Mennyiségi mutatók

A Miskolci Törvényszéken a 2013. és 2016. novembere közötti időszakban érkezett ügyek száma az alábbiak szerint alakult:

A diagramból látszik, hogy az érkezett ügyek száma a vizsgált időszakban a helyi bírósági szinten folyamatosan csökkent, ez a csökkenés azonban a 2016-os évben megállni látszik, bár az igaz, hogy a pályamű benyújtásának időpontjában még nem a teljes éves adatok voltak ismertek, de az már szinte biztosan kijelenthető, hogy az érkezett ügyek száma a 2015-ös szintet meghaladja, de akár a 2014-es szintet is könnyen elérheti.

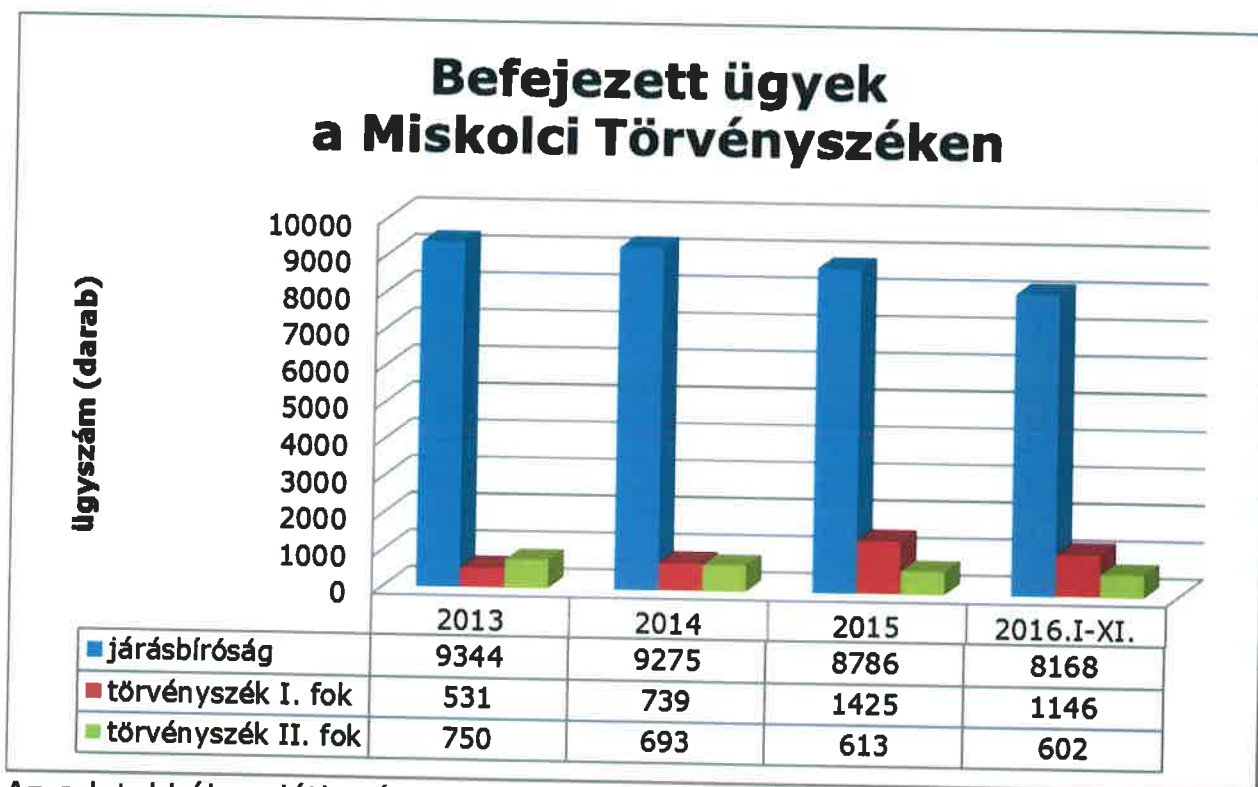
Nézetem szerint a növekedési tendencia a jövőben is folytatódni fog, a 2017. év nagy kihívása a felfüggesztett devizaperek folytatása lesz, ez jelentős számú ügyérkezést fog generálni és az ítélkező bírakat is nagy feladat elé fogja állítani, hiszen ezen pertípusban a jogalkalmazás -bár a

Kúria már számos területen segítséget nyújtott-, még mindig nem tekinthető országosan egységesnek.

Az is látható a diagramból, hogy a törvényszéki elsőfokra érkezett ügyek mennyisége viszont már az eddigiekben is jelentős emelkedést mutatott és ezen a területen sem várható változás – bár a 2016-os évben az érkezések nem biztos, hogy el fogják érni az egy évvel korábbi kiugróan magas számot – a már a járásbírósi szinten is említett ún. devizahiteles perek folytatódása miatt. Ez az ügyszámemelkedés annak ismeretében még nagyobb jelentőséggel bír, hogy köztudomásúan a törvényszék elsőfokára tartozó peres eljárások – tárgyuknál és általában terjedelmüknél fogva is – összetettebbek, bonyolultabbak, lényegesen több időt vesz igénybe az intézésük, az eljáró bírótól nagyobb koncentrációt és odafigyelést igényel az időszerű befejezés stratégiai céljának megvalósítása is.

A törvényszék másodfokán a 2013-as év kiugró számadatától eltekintve lényegében stabilak az érkezési adatok, amennyiben a 2016. novemberéig tartó tendencia decemberben is folytatódik, akkor azonban ezen a téren is növekedés várható majd.

A befejezések alakulása a 2013. és 2016. novembere közötti időszakban:

Az adatokból az látható, hogy a járásbírósi szinten 2014-től kezdődően a befejezett ügyek száma az érkezetteket minden esetben meghaladta. Ez

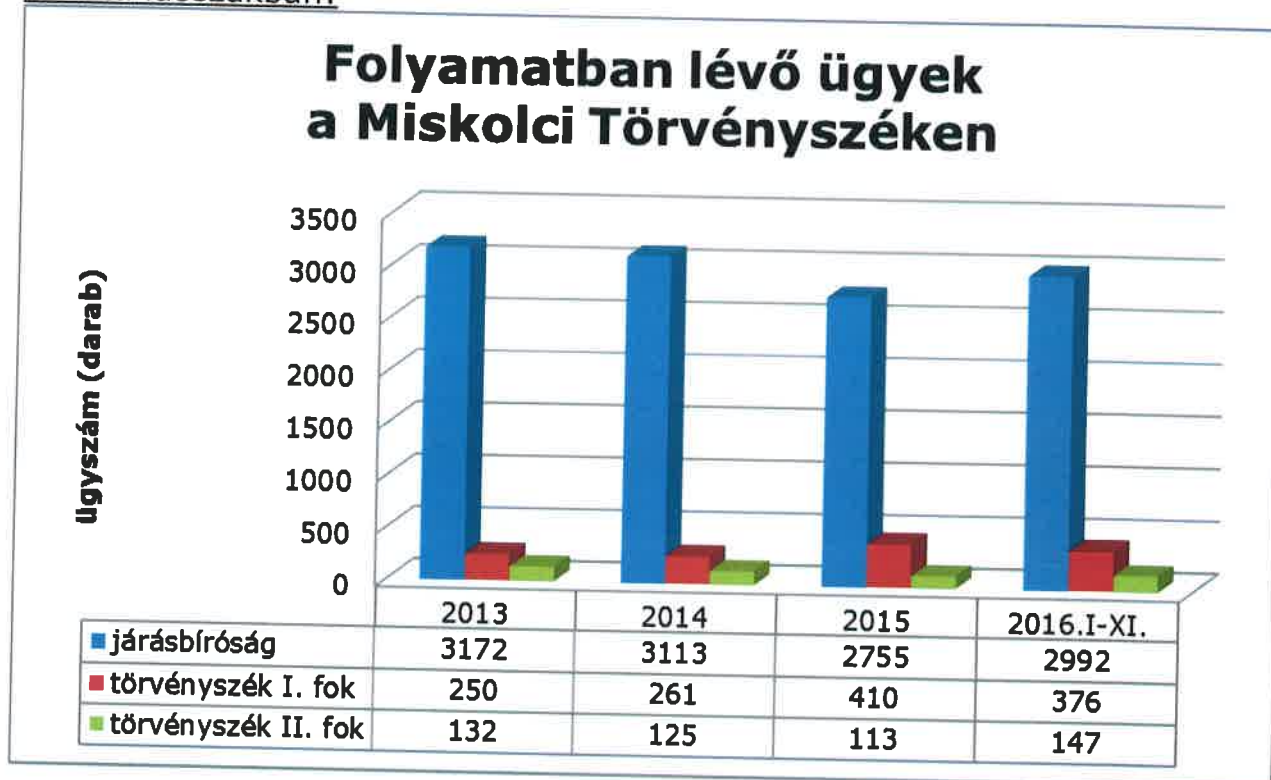
azt jelenti, hogy a helyi bíróságok úgymond „elviszik az érkezést” és amennyiben a decemberi befejezési „dömping” ebben az évben is segíteni fog, úgy remélhetőleg ez a kijelentés 2016-ra is igaz lesz.

A törvényszék elsőfokára érkezett ügyek esetében az mondható el, hogy a befejezett ügyek száma az érkezettekét 2013-ban meghaladta, 2014-2015-ben alulmúlta. Ennek oka volt az érkezések számának jelentős emelkedése, valamint a hosszú ideig nem elégséges bírói létszám is. Összességében azonban az mondható el, hogy a polgári elsőfokon ítélkező kollégák az ügyeket erejük megfeszítésével lelkiismeretesen és becsületesen intézték, törekedtek a minél jobb eredmények elérésére a befejezés terén, ezen tevékenységük azonban az objektív okok miatt nem járhatott sikerrel.

A létszámhelyzetben azóta kedvező változások következtek be, és minden remény megvan arra, hogy a 2016-os évben a befejezések száma az érkezéseket meg fogja haladni, az elkövetkezendő időszakban pedig ezen a területen is további javulás várható nézetem szerint.

A törvényszék másodfokára érkezett ügyeket a két ítélkező tanács mindhárom teljes vizsgált évben befejezte úgy, hogy az egy tanácsra jutó ügyek száma országosan több évben az élmezőnybe sorolja a Miskolci Törvényszéket. Ezen eredmény elérése ebben az üzyszakban is az átlagosnál nagyobb munkateljesítmény kifejtését tette szükségessé – ezt az egyik ítélkező tanács tagjaként magam is átéreztem –, s bár a törvényszék vezetése a helyzetet már régebben érzékelte, megoldást csak az új törvényszéki elnök intézkedése jelentett, ez pedig egy további fellebbviteli tanács felállítása volt 2016 második felében. Ekként a jövőben ezen a területen is az várható, hogy a tanácsok leterheltsége az optimális szint közelébe kerülhet, így azok tagjai az eddiginél is nagyobb mértékben tudnak majd részt venni különböző, nem ítélkezési jellegű bírósági tevékenységekben, programokban.

A folyamatban maradt ügyek alakulása a 2013. és 2016. novembere közötti időszakban:

Lényegében ebből a diagramból olyan következtetéseket lehet levonni, melyeket az érkezett és befejezett ügyek kapcsán már ismertettem, hiszen ezeknek az adatoknak az összefüggése szoros.

A helyi bírósági szinteken a folyamatban maradt ügyek száma folyamatos csökkenést mutat – figyelemmel az érkezett ügyek számára, valamint a befejezések megfelelő alakulására is. Remélhetőleg ez a tendencia a 2016-os, illetve az ezt követő években is megmaradhat.

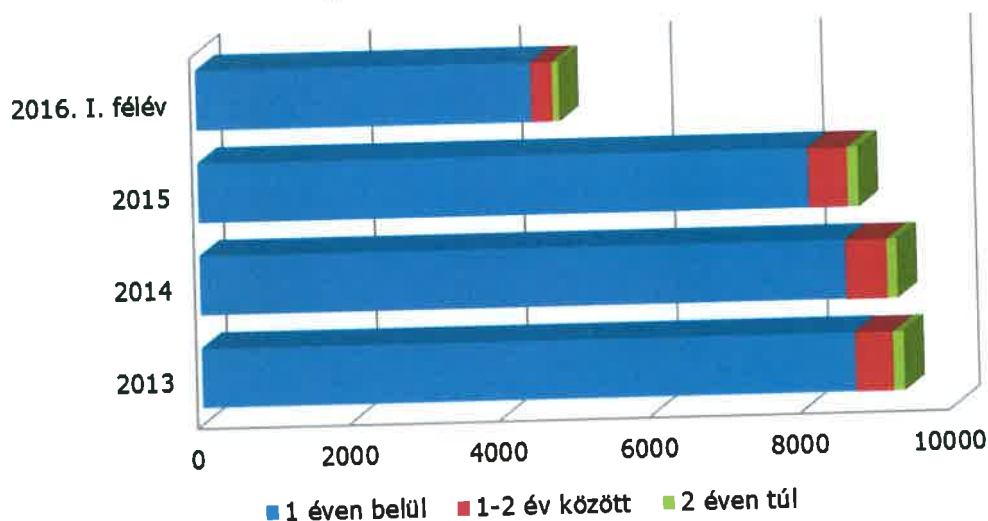
A törvényszék elsőfokán a folyamatban maradt ügyek száma 2013. és 2015. között folyamatos növekedést mutatott, de ez is összefüggésben volt az érkezési és a befejezési mutatókkal, melyeket a korábbi diagram kapcsán már ismertettem. Nagyon ígéretesek azonban a 2016-os számok, hiszen novemberig a befejezések száma az érkezéseket már meghaladta.

Végül csökkenés tapasztalható a törvényszék másodfokán folyamatban maradt ügyek számában is, és bár a 2016-os törtévi adatok nem a legoptimálisabbak, előreláthatólag ez a csökkenés a létszámhelyzet kedvező változása folytán tartósan is fog bizonyulni.

B) Időszerűségi mutatók

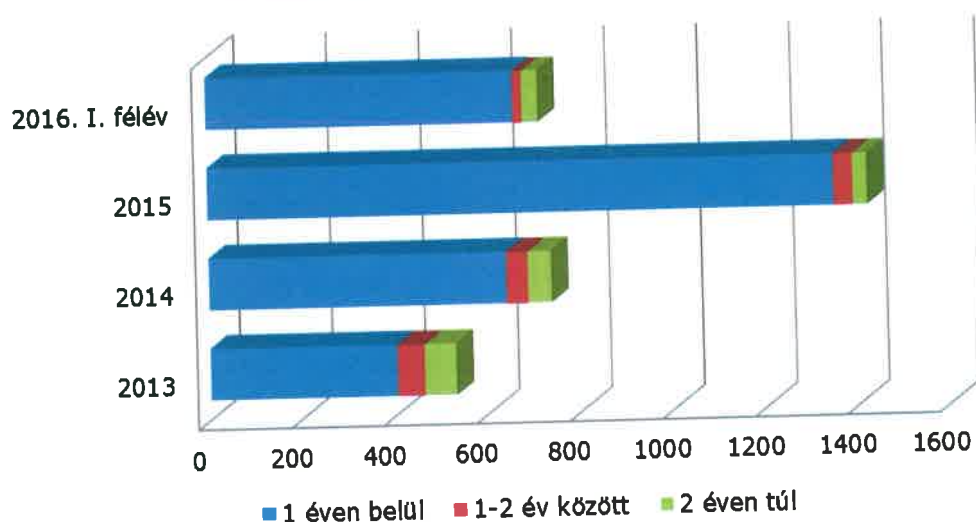
A befejezett ügyek pertartama a 2013-tól 2016. első félévéig tartó időszakban:

Befejezett ügyek pertartama a járásbíróságokon

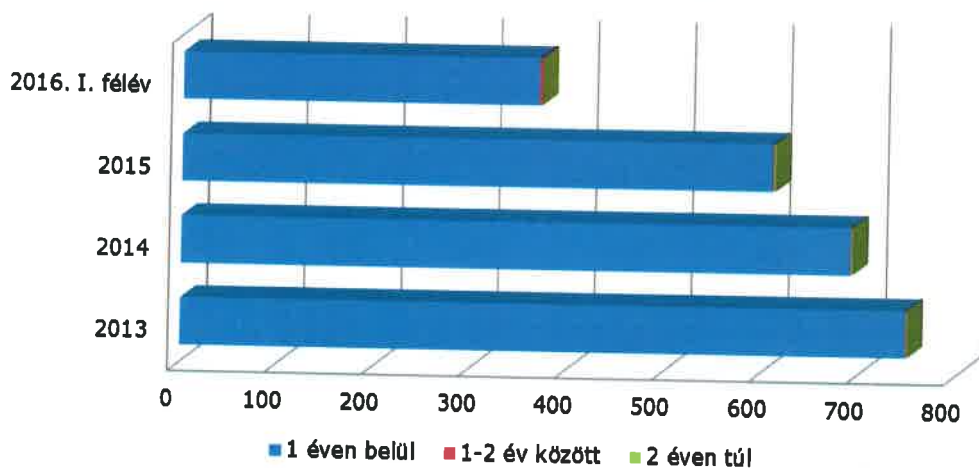
	1 éven belül		1-2 év között		2 éven túl	
2013	8691	93,01%	503	5,38%	150	1,61%
2014	8592	92,64%	549	5,92%	134	1,44%
2015	8114	92,35%	524	5,96%	148	1,68%
2016. I. félév	4460	92,42%	276	5,72%	90	1,86%

Befejezett ügyek pertartama a törvényszék elsőfokán

	1 éven belül		1-2 év között		2 éven túl	
2013	404	76,08%	58	10,92%	69	12,99%
2014	642	86,87%	46	6,22%	51	6,90%
2015	1352	94,88%	41	2,88%	32	2,25%
2016. I. félév	663	92,47%	19	2,65%	35	4,88%

Befejezett ügyek pertartama a törvényszék másodfokán

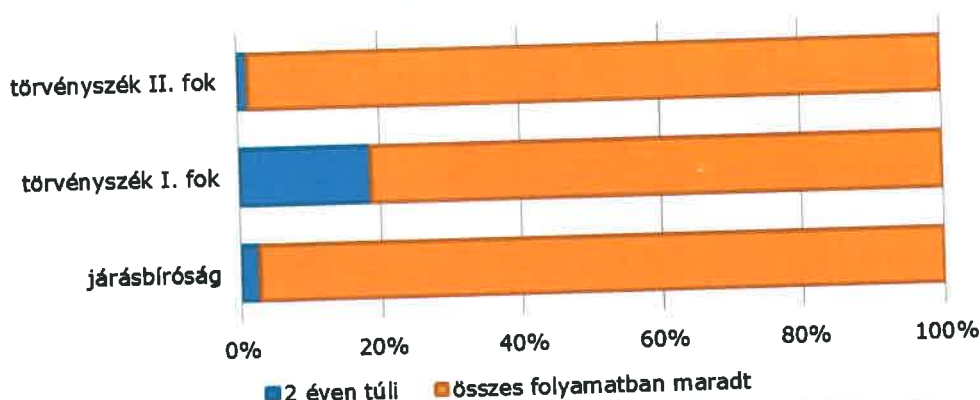

	1 éven belül		1-2 év között		2 éven túl	
2013	748	99,73%	1	0,13%	1	0,13%
2014	691	99,71%	1	0,14%	1	0,14%
2015	610	99,51%	1	0,16%	2	0,33%
2016. I. félév	368	99,19%	3	0,81%	0	0,00%

A diagramok adatait szemügyre véve megállapítható az, hogy mind a Miskolci Törvényszékhez tartozó járásbíróságokon, mind a törvényszék első- és másodfokán is az ügyek döntő többsége minden év vonatkozásában egy éven belül befejezést nyert, ezeket a számokat a továbbiakban is kívánatos tartani, a létszámhelyzetben bekövetkezett kedvező változások miatt erre minden esély meg is van. Itt is ki kívánom emelni a törvényszék elsőfokú ügyszakát, hiszen itt 2013-ban még az ügyek 13%-a fejeződött be két éven túl, ez a szám 2015 végén már csak 2,2% volt.

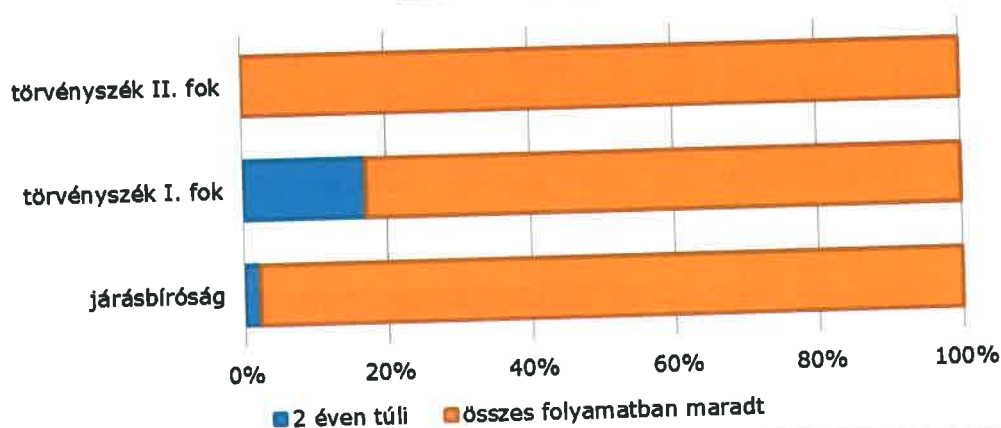
A folyamatban maradt peres ügyek közül a két évet meghaladó pertartamúak a 2013.-2016. novembere közötti időszakban:

A 2 éven túli ügyek aránya a folyamatban lévő ügyekhez képest 2013-ban

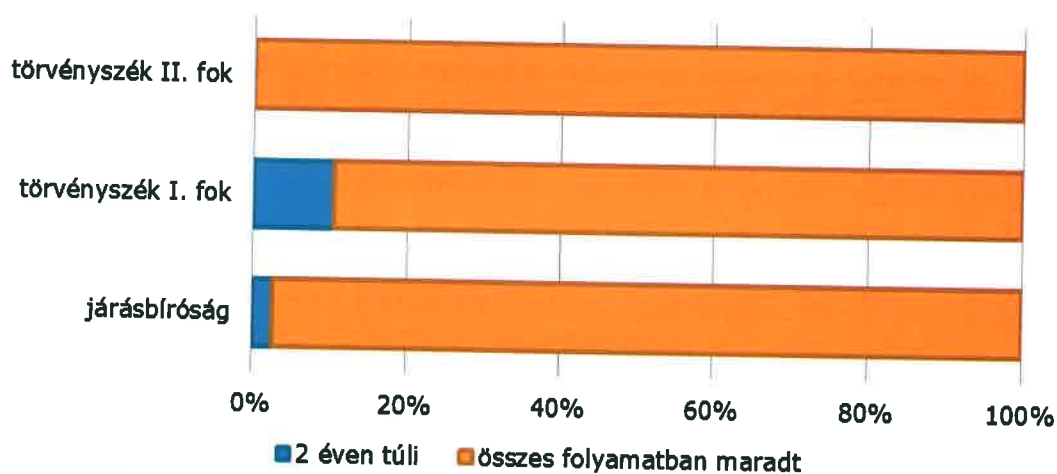
	jársbíróság	törvényszék I. fok	törvényszék II. fok
2 éven túli	89	58	2
összes folyamatban maradt	3172	250	132
mutatószám	2,81%	23,20%	1,52%

A 2 éven túli ügyek aránya a folyamatban lévő ügyekhez képest 2014-ben

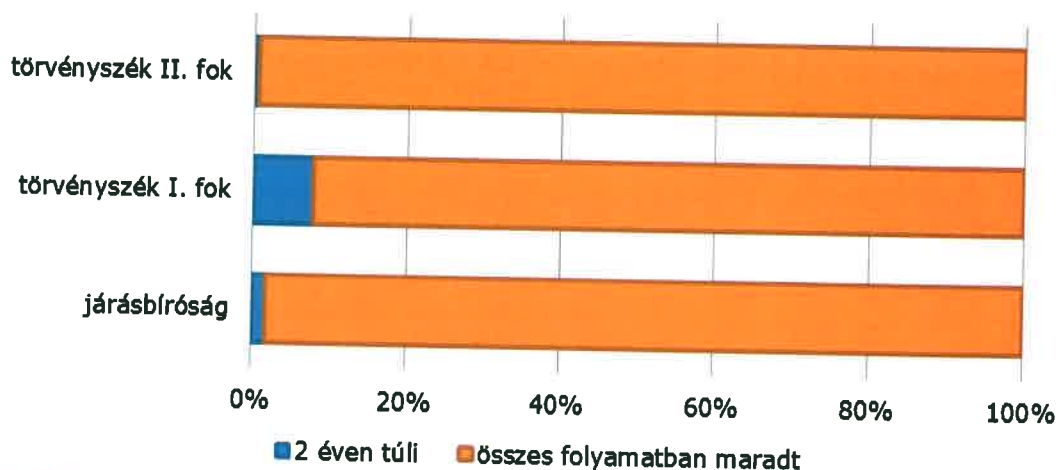
	jársbíróság	törvényszék I. fok	törvényszék II. fok
2 éven túli	71	54	0
összes folyamatban maradt	3113	261	125
mutatószám	2,28%	20,69%	0,00%

A 2 éven túli ügyek aránya a folyamatban lévő ügyekhez képest 2015-ben

	jársbíróság	törvényszék I. fok	törvényszék II. fok
2 éven túli	74	48	0
összes folyamatban maradt	2755	410	113
mutatószám	2,69%	11,71%	0,00%

A 2 éven túli ügyek aránya a folyamatban lévő ügyekhez képest 2016. I-XI. hónapok között

	jársbíróság	törvényszék I. fok	törvényszék II. fok
2 éven túli	55	32	1
összes folyamatban maradt	2992	376	147
mutatószám	1,84%	8,51%	0,68%

Az Országos Bírósági Hivatal Elnöke meghirdette „A szolgáltató bíróságért!” nevű programját. Ennek a fő célja a két éven túli ügyek számának csökkentése volt.

A 2015 szeptembere és 2016. március vége közötti időszakban a Miskolci Törvényszék ezen ügyek számát 37%-kal mérsékelte, ez kimagaslóan jó eredménynek minősül álláspontom szerint, figyelembe véve azt is, hogy ezen ügyek száma a következőkben részletezettek szerint ezt megelőzően sem volt kiemelkedően magas.

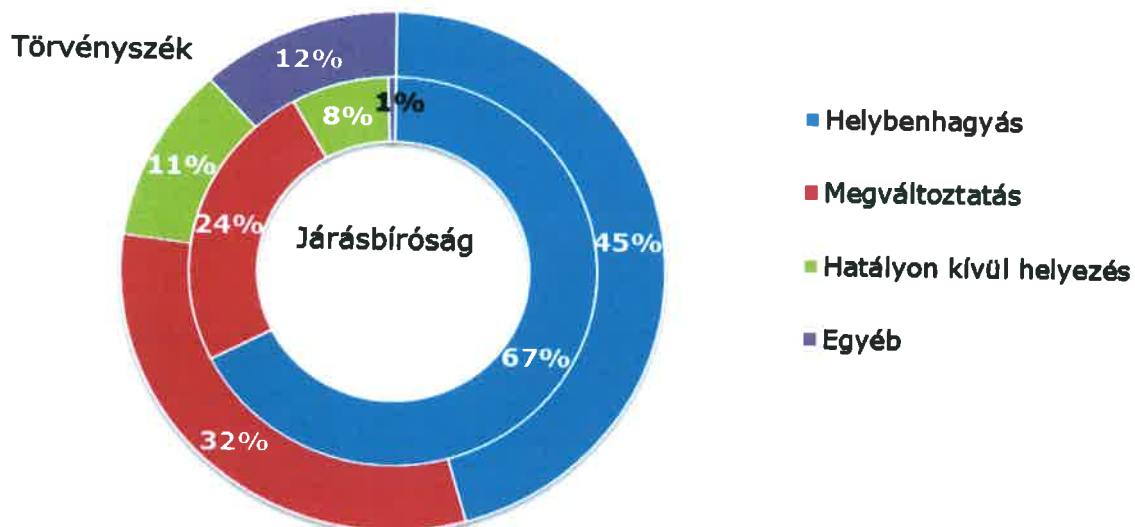
Elmondható tehát, hogy a Miskolci Törvényszék és a területén működő járásbíróságok ebben a vonatkozásban is jól teljesítettek a vizsgált időszakban. Ez a másodikként bemutatott diagramból egyértelműen megállapítható. A járásbírósági szinten egyetlen évben sem haladták meg a két éven túli ügyek a folyamatban maradtak 2,8%-át, ami igen jó eredménynek minősül, a 2016 novemberéig tartó időszakban pedig ez a szám a 2015-ös 2,68%-ról 1,83%-ra esett. Lényegesen és folyamatosan csökken az ilyen törvényszéki elsőfokos ügyek száma is, a 2013-as 23%-ról 8,51%-ra, ez pedig a 2015-ös 11,7%-tól is érzékelhetően jobb adat, úgy, hogy ahogyan arra már utaltam, ezek az ügyek általában bonyolultabb megítélésűek, terjedelmesebbek és a bizonyítás is nehezebb bennük. Ezen a területen természetesen további fejlődésre van szükség, de ehhez álláspontom szerint jelenleg már minden feltétel adott. Ezért összefoglalóan elmondható, hogy bíróságunkon az OBH Elnöke által meghirdetett időszerű ítélkezés, mint stratégiai cél teljesül.

C) Minőségi mutatók

2013-ban a Miskolci Törvényszék területén működő járásbíróságokon befejezett ügyek 14,5%-ában került előterjesztésre fellebbezés, a törvényszék elsőfokán ez az arányszám 46,9%, tehát jóval magasabb volt.

Az alábbi diagram a helyi bíróságok, illetve a törvényszék elsőfokán befejezett ügyekben előterjesztett fellebbezések elbírálását szemlélteti:

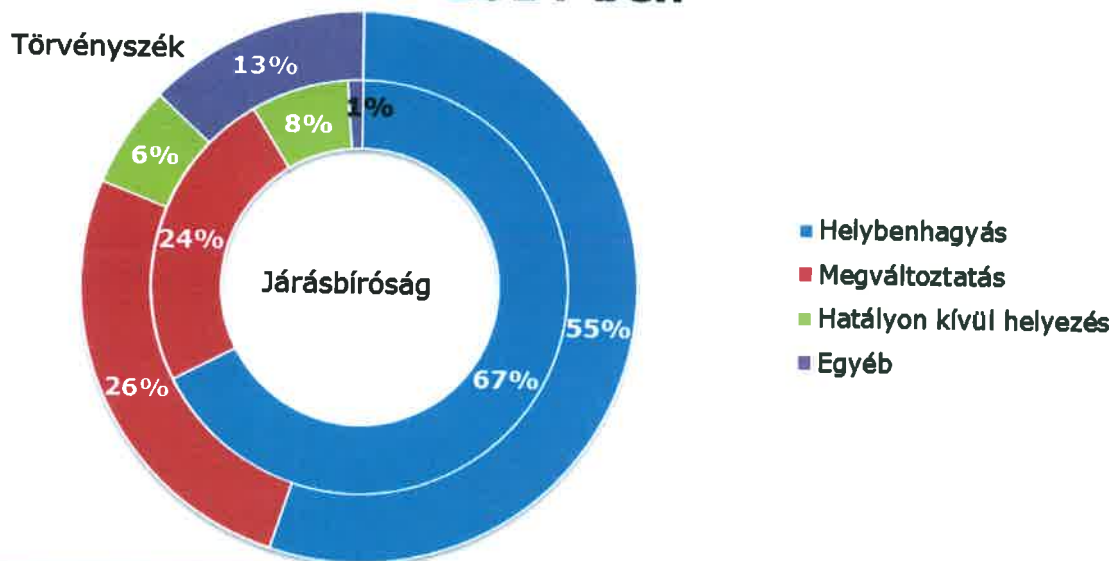
Felülbírált határozatok megoszlása 2013-ban

2014-ben a járásbíróságok előtt befejezett ügyek 6,36%-ában, míg a törvényszék elsőfokán befejezett ügyek 27,46%-ában terjesztett elő valamely fél jogorvoslati kérelmet.

A fellebbezési határozatok összetételét szintén diagram mutatja be az alábbiak szerint:

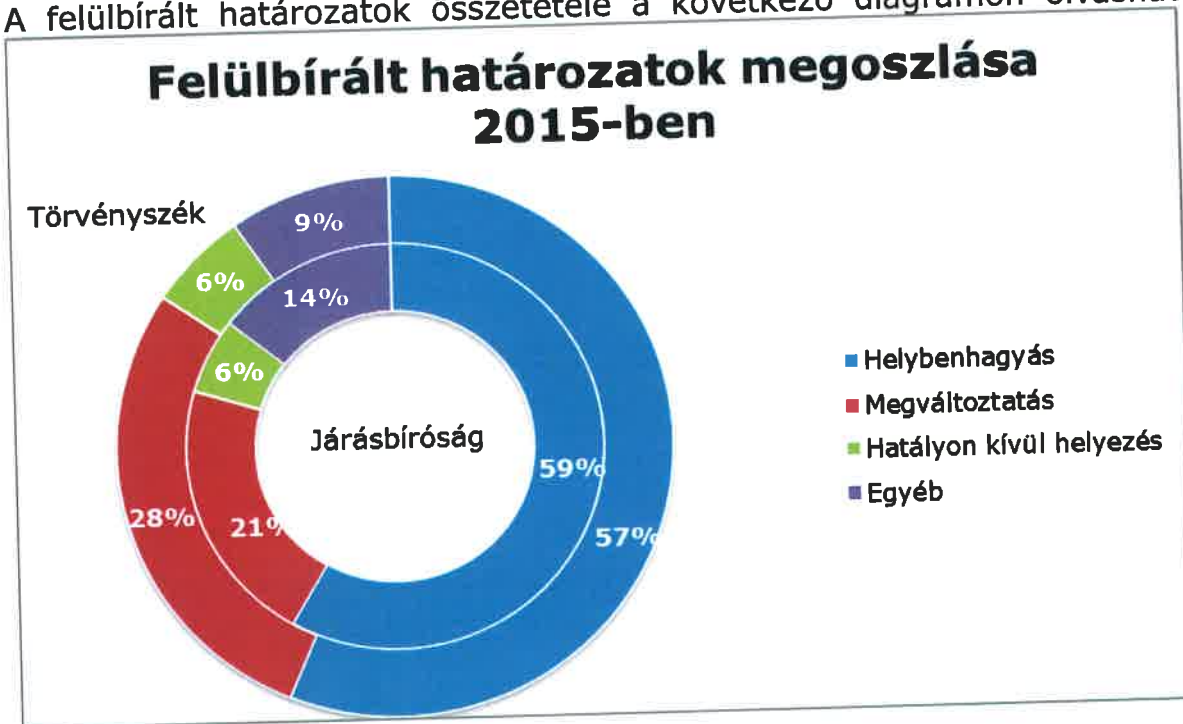
Felülbírált határozatok megoszlása 2014-ben

Végül a 2015. évben ezen arányszám 5,92% a helyi bíróságok esetén, és

meglepően alacsony, 5,05% a törvényszék elsőfokán befejeződött ügyek esetében.

A felülbírált határozatok összetétele a következő diagramon olvasható:

Összességében az adatokból az állapítható meg, hogy a bíróságok határozataival szemben előterjesztett fellebbezések száma évről-évre csökken. Álláspontom szerint ez azt jelzi, hogy a társadalom tagjai – köztük a peres felek – a szakmailag alapos és jó minőségű, közérthető, mind a jogszabályi rendelkezések, mind az általános életviszonyok figyelembevételével meghozott határozatok tartalmát elismerik, magukévá teszik, még abban az esetben is, ha az számukra nem kedvező. Ez a társadalom tagjai bíróság iránti bizalmának növekedését jelzi és kifejezetten kedvező tendenciának minősíthető.

Ugyancsak a munka minőségének igen jó színvonalát jelzik a fellebbezett ügyekben meghozott határozatok fajtái, illetve azok százalékos megoszlása.

III. A bíróság előtt álló kihívások, a jobbítást igénylő témakörök, valamint az ezek megoldásához szükséges, a kollégiumvezető által megvalósítható javaslatok összefoglalása

Az előbb bemutatott adathalmazból egyértelműen az a következtetés vonható le, hogy a törvényszék első- és másodfokán egyaránt magas volt a leterheltség az utóbbi időszakban, ezen kívül az is elmondható, hogy az egy tanács kezén lévő ügyek is jelentős számot értek el.

Ez – a már szintén részletezettek szerint – leginkább a törvényszék elsőfokú ítélezésében okozott nehézségeket, melyeket azonban a kollégák minden igyekezetükkel és kitartásukkal, a legtöbb mutató esetében sikeresen próbáltak meg leküzdeni.

Ez a leterheltségi arány nem volt fenntartható, egyrészt azért sem, mert ilyen munkateher mellett megjósolható az ítélező bírák elfásulása, egyszerűen belefáradnak a folyamatos, mókuserék jellegű munkába, másrészt nem marad idejük egyéb, az ítélezési tevékenységgel szoros összefüggésben nem álló elfoglaltságokra, így például az Országos Bírósági Hivatal Elnöke által meghirdetett országos programokban való részvételre sem.

Természetesen az időszerű munkavégzés is sokkal hatásosabban biztosítható abban az esetben, ha a bírónak egy könnyebben kezelhető ügymennyiséggel kell dolgoznia, különösképpen figyelembe véve itt a törvényszék elsőfokán előforduló, bonyolult megítélésű ügyeket, köztük a várhatóan jövőre nagyobb számban újrainduló devizapereket, az orvosi kártérítési ügyeket, a házastársi, illetve élettársi közös vagyon megosztása iránti ügyeket, de még sorolhatnám tovább is.

A törvényszék új vezetése ezen létszámproblémákat öröndetes módon hivatalba lépését követően már rendezte azzal, hogy a korábban már felrendeléssel dolgozó két bíró törvényszéki státuszt kapott, illetve kirendelésre került egy további, korábban a járásbírószágon szolgálatot teljesítő kolléga is. Jelenleg folyamatban van egy újabb pályázat elbírálása, annak eredménye jelen pályamű megírásának időpontjában még nem ismeretes előttem.

Ezen létszámváltozások azt eredményezték, hogy a törvényszék elsőfokán öt kolléga teljesít jelenleg szolgálatot, ők kizárólag ezzel a szinttel foglalkoznak. Hatodikként a Miskolci Törvényszék korábbi Polgári-Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiumának vezetője végzi ítélezési tevékenységét, aki jelenleg azonban – hozzám hasonlóan – a Miskolci

Törvényszék Elnöke által igazgatási feladatokkal is megbízásra került.

Említettem a törvényszéki másodfokú ítélkezés problémáját, azt, hogy több éven keresztül csupán két polgári fellebbviteli tanács működött, ez a szám pedig Borsod-Abaúj-Zemplén megye területéhez és lakosságához képest igen kevés volt.

Mindkét tanács éveken át jelentős munkateherrel dolgozott, több alkalommal előfordult a havi 100 feletti befejezés is, ami hosszú távon szintén nem volt tartható – a már az elsőfokú bírák esetében részletezett okokból. E körben azonban figyelembe kell még azt is venni, hogy a másodfokú tanácsok a megye ítélkezési tevékenységének egységesítésében igen jelentős szerepet játszanak, mind a jogszabályi előírások, mind a kialakult gyakorlat és hagyomány folytán, ezen szerepüket pedig szintén csak abban az esetben tudják a leghatékonyabban betölteni, amennyiben leterheltségük ezt lehetővé teszi. Az egységes joggyakorlat megvalósítása érdekében ugyanis szükség van a tanácsok közötti megbeszélésekre, az együttműködés elmélyítésére is, továbbá a másodfokú gyakorlat külön megismertetésére a kollégákkal, amely nemcsak a határozatok meghozatalát jelenti, hanem az azokból általánosan levonható tapasztalatok ismertetését is. Éppen ezért volt igen nagy segítség a törvényszék elnökétől az, hogy 2016 őszén megalakításra kerülhetett a harmadik polgári fellebbviteli tanács és ezzel ezen a területen is normalizálódott a létszámhelyzet.

Meg kell azonban jegyezni azt, hogy ez most mégis csupán időlegesnek tekinthető, hiszen a másodfokú tanácsokban ítélkező kollégák közül néhány éven belül sokan kényszerűen nyugdíjba vonulnak, hiszen elérik az öregségi nyugdíjkorhatárt. Ez rövid, illetve középtávon mindkét tanácsban 2-2 kolléganőt fog érinteni, éppen ezért a másodfokú ítélkezésben kiemelt, – ha ezt a szót használhatjuk – stratégiai cél az utánpótlás-nevelés megszervezése. Erre álláspontom szerint a korábbi időszakban nem fordítottunk elég figyelmet, a harmadik fellebbviteli tanács felállítása során azonban már működik a rekrutáció elve azzal, hogy a tanácselnök asszonyon kívül a tanács másik két tagja járásbírák közül kerül ki, akik a feladatot jelenleg rotációs rendszerben látják el.

Külön örömet jelent számomra az, hogy nem mindegyik tag a Miskolci Járásbíróságon teljesít szolgálatot, vannak közöttük vidékiek is. Álláspontom szerint a vidéki járásbíróságokon is számos olyan tehetséges és ambiciózus kolléga dolgozik hosszabb ideje, aki kipróbálná magát egy magasabb ítélkezési szinten. Ezt a törekvést a kollégiumvezetőnek is elő kell segítenie, tudván természetesen azt, hogy személyi kérdésekben a Miskolci Törvényszék Elnöke rendelkezik döntési jogkörrel.

Éppen ezért megítélésem szerint szerencsés helyzetben vagyok azáltal, hogy öt éve fellebbviteli tanácstagként dolgozom, hiszen így nemcsak a Miskolci Járásbíróságra, hanem a megye területén működő vidéki járásbíróságokra, az ott szolgálatot teljesítő polgári bírákra, illetve ezen bírák munkájára is viszonylag széles körű rálátásom van. Ez a kollégiumvezetői feladatok elvégzése során kifejezett előnyt jelent.

Meg kell tehát oldani a következő években azt, hogy a fenti mechanizmussal az arra érdemes és vállalkozó járásbírósági elsőfokos bírák betekintést nyerhessenek a másodfokú ítélkezési munkába, eldönthessék, hogy egyáltalán éreznek-e készletet ezen munka iránt. Azt ugyanis el lehet mondani, hogy ez a tevékenység az elsőfokos hozzáállástól gyökeresen különbözik, csak az tudja hatékonyan és sikeresen végezni, aki alkalmas a tanácsban történő munka ellátására, megfelelő kompromisszumkészséggel rendelkezik, amellett, hogy szakmailag magas színvonalon felkészültnek kell lennie. Így a jelentkező és alkalmas kollégák kiválasztásával kell kialakítani az elkövetkező 1-3 évben azt a kört, amely a nyugdíjazást követően az igen magas szaktudású és jelentős tapasztalattal rendelkező bírák helyére léphet és irányíthatja egy egész megye polgári ítélkezési tevékenységét.

Ezen imént tárgyalt kérdések a szakmaiság javításán túlmenően már az emberi erőforrásokkal történő gazdálkodás körébe is sorolhatóak, mindazonáltal ezen területeket a tennivalók meghatározása során nem választanám szigorúan külön, hiszen számos kapcsolódási pont, átfedés van bennük, ismételni pedig nem szeretném magamat.

Tudjuk azt, hogy a bíró úgynevezett magányos farkasként végzi munkáját, egyedül dönt, persze kivétel ez alól a másodfokú tanácsokban történő eljárás, de ez a tevékenység kisebb részét érinti csak. A döntés természetesen a bíróé, az ügyek hatékony és időszerű intézése azonban meggyőződésem szerint nem valósulhat meg a jelen kor körülményei között csapatmunka nélkül. Ismert az, hogy az ítélkező bírák adminisztrációs terhei az elmúlt időszakban jelentősen megnöttek, valamint az ügyek is elnehezültek, bonyolultabbá váltak, aminek a folyamatosan változó jogszabályi környezet, a felgyorsult jogalkotás is az okozója. Ezért a team-munka nemcsak a bíróság igazgatásában, de az ítélkező tevékenységben is nagy segítséget jelenthet.

Saját bírói kinevezésemet megelőzően, 2000 előtt még általánosnak mondható helyzet volt az, hogy a szakvizsgázott jogásznak kizárólag a törvényben előírt egyéves kötelező titkári időszakot kellett letöltenie és ezt követően jó eséllyel kinevezték bíróvá. Ez az egyéves időtartam természetesen a megfelelő gyakorlat megszerzéséhez szükséges volt,

manapság azonban ebben gyökeres változás állt be. Ma már egy titkári kinevezés nem jelent automatizmust a bíróvá váláshoz, a titkárok sokszor 5-6 évet vagy többet is eltöltenek ebben a pozícióban.

Ez csak abban az esetben nem jelent problémát a későbbi fejlődésük szempontjából, ha ebben az időszakban is szoros kontaktusban maradnak a tényleges ítélkező tevékenységgel, a bírói munkával. Természetesen ez csak úgy valósítható meg, ha leterheltségük, létszámuk lehetővé teszi azt, hogy ne csak a részükre kijelölt peren kívüli ügyszakban dolgozzanak. Éppen ezért – akár a titkári álláshelyek bővítésével is – lehetővé kell tenni azt, hogy a titkárok bírák mellett is tevékenykedhessenek ezen hosszabb időszakuk alatt, megismerhessék a későbbi ítélkező tevékenységet, tapasztalatokat, gyakorlatot szerezzenek mind a határozatszerkesztésben, mind a tárgyalásvezetésben.

A Miskolci Törvényszék erre vonatkozó szabályzatát már kidolgozta, annak gyakorlati bevezetése megkezdődött, ezt a jövőben is kívánatosnak tartom azzal, hogy a titkárok tevékenységére álláspontom szerint a leginkább leterhelt ügyszakokban van a legnagyobb szükség, így a már említett törvényszéki első- és másodfokon is, itt van a legnagyobb igény ugyanis a jó előkészítő munkára, itt tehermentesíthetők a team-munka által leginkább az ítélkező bírók. A titkárok segítséget nyújthatnak a bírának az ügyre való felkészülésben, a releváns jogszabályok felkutatásában – ami igen sokszor jelentős időráfordítást igényel –, továbbá a határozatok szerkesztésében is.

Szintén a team-munkát biztosíthatja az igazságügyi ügyintézők foglalkoztatása, evonatkozásban azonban már szinte nyitott kapukat döngöttek, hiszen erre a Miskolci Törvényszéken egy országosan is példaértékű modell jött létre és elmondható az is, hogy a kezdeti bizalmatlanság után a bírák már kifejezetten szívesen adnak feladatot az igazságügyi ügyintézőknek, munkájukban, lelkiismeretességükben megbíznak, igazi és hathatós segítség az, amit várhatnak tőlük az érdemi munkájuk során.

Amint arra pályaművem bevezetőjében már kitértem, a kollégiumvezetőnek is jelentősen megnövekedtek a szakmai és az igazgatási feladatai is az új igazgatási szabályzat megalkotásával. Amennyiben ezeket kivétel nélkül tisztességesen és lelkiismeretesen kívánja ellátni, ráadásul úgy, hogy erejéhez mérten a tényleges ítélkezési tevékenységben is szeretne részt venni – ami pedig célom –, elmondható, hogy egymagában, „magányos farkasként” ezt a feladatot sem tudja sikerrel teljesíteni. Így ezen a területen is csapatra van szükség, amelynek tagja lehet egy, a későbbiekben a Miskolci Törvényszék Elnöke által szándékoltan kinevezendő kollégiumvezető-helyettes, de a már korábban említett bírósági titkárok és természetesen a munkához elengedhetetlenül

szükséges igazságügyi alkalmazottak is. A törvényszék elnöke fog arról rendelkezni, hogy a kollégiumvezető-helyettes milyen feladatokat láthat el ténylegesen a későbbiekben, de az én álláspontom az, hogy ezen a területen is elképzelhető a szakosított munkavégzés, tehát az, hogy bizonyos jogterületekkel a kollégiumvezető, míg másokkal annak helyettese foglalkozzon. Az egyéb, igazgatási feladatokat pedig egymás között megosztva végezhetnék.

Ez például azért is indokolt lehet, mert az utóbbi időszakban drasztikusan megnőtt a jogszabálytervezetek véleményezésének szükségessége és ehhez a legtöbb esetben igen rövid határidő áll csak rendelkezésre. Erről a munkáról pedig azt gondolom, hogy bár sokszor tehernek tűnik, ezt is lelkiismeretesen és alaposan kell elvégezni, hogy az álláspont kifejtése érdemi segítséget nyújthasson az Országos Bírósági Hivatalnak, illetve a törvényalkotóknak is. A gyakorlati szempontból előremutató és megfelelő szakmaisággal kidolgozott észrevételek tényleges figyelembevétele esetén ugyanis éppen a bírák jogalkalmazói tevékenységére lehet pozitív hatással ez a tevékenység is, hiszen a megszületendő jogszabályok az igazságszolgáltatási rendszer elképzeléseit is figyelembe vehetik. Ehhez azonban a rövid határidők és a nagy terjedelem miatt szintén szükséges a csapatmunka, ahol a tagok között feloszthatóak a véleményezendő részek, területek, esetlegesen az egyes jogszabálytervezetek is.

Részben az emberi erőforrásokkal való gazdálkodáshoz kapcsolódik az ügyelosztási rend tartalmának kérdésköre.

Ez jelen állapotában lehetővé teszi a bírák specializációját, az egyes jogterületeken történő elmélyülést azáltal, hogy bizonyos ügycsoportokkal csak bizonyos kollégák foglalkoznak. Ez a jelenlegi jogszabályi környezetben nemcsak hogy nem kifogásolható, de még előnyös is, az összes jogterületben egyszerre elmélyülni ugyanis már sem idő, sem lehetőség nincs. A jogalkotás felgyorsult, hatalmas joganyag szabályoz részletesen minden egyes területet. Így ezzel a specializációval biztosítható a hatékony és időszerű ítélkezés a legjobban.

Magam így kollégiumvezetőként is ennek fenntartása mellett lennék, azzal azonban, hogy a határokat némileg mégis feszegetni kellene. Ez a követelmény lényegében az ügyelosztási rendben már megjelent, hiszen az egy bíró által intézhető ügycsoportok kiszélesítésre kerültek. Ezt a bírák flexibilitásának nevezném, ami kívánatos irány a továbbiakban is, egyrészt azért, mert helyettesítés esetén az ügycsoport-eltérésekből korábban problémák keletkezhettek, másrészt a már említett elfásulás miatt is, tehát ha egy bíró több éven, évtizeden keresztül kizárólag néhány ügycsoport intézésével van elfoglalva, úgy érdeklődése, tudásvágya csökken, könnyen „szakbarbárrá” válhat. Ezért szükséges az, hogy legalább bizonyos időközönként kiosztásra kerüljön rá néhány olyan ügy,

amellyel tudását más szakterületeken is fenntarthatja, fejlesztheti, megismerheti a legújabb jó gyakorlatokat, így magabiztosan ítélkezhet az addig viszonylag ismeretlenebb tárgyú ügyekben is. Erre továbbá abban az esetben is égető szükség van, ha egy bizonyos ügykategóriából egyszerre jelentős mennyiségű ügy érkezik, ez a helyzet ugyanis csak abban az esetben kezelhető eredményesen, ha az arányos munkateher nem szenved sérelmet, tehát a megnövekedett érkezésből mindenki egyformán kiveszi a részét.

Természetesen a kollégiumvezető egyik legfontosabb feladata az ítélkezés egységességének elősegítése, továbbá a bírák, bírósági titkárok szakmai munkájának figyelemmel kísérése és a legnagyobb mértékben történő segítése. Álláspontom szerint ez jelenti egyben a legnagyobb kihívást is, hiszen nem szabad, hogy a bíró azt érezze, hogy munkájába „beleszólnak”, helyette akarnak dönteni. Ezt a tevékenységet úgy kell végezni, hogy a kollégák azt érezzék, hogy valódi segítséget kapnak, olyan információkat, amelyeket az érdemi munkavégzésükben saját maguk tudnak eredményesen felhasználni azzal a céllal, hogy az ügyet a lehető legrövidebb időn belül a legmagasabb szakmai színvonalon befejezhessék.

Személyes tapasztalatom szerint néhány esetben viszonylag nehéz a másodfokon ítélkező tanácsok közötti eltérő gyakorlatok egységesítése, elsimítása is, itt ugyanis többségében évtizedek óta ítélkező és magas szakmai tudású emberekről van szó, akik néha igen nehezen engedik meggyőzni magukat.

Magam ezzel kapcsolatban a személyes kapcsolatok és a nyitott ajtók híve vagyok, ahogy voltam akkor is, amikor az egykori Miskolci Városi Bíróságon közel öt éven át polgári csoportvezetői feladatokat láttam el. Mindig meg kell találni az időt, amelyben a felmerült kérdésekre választ adhatok, vagy csapattársaimmal választ adhatunk.

Ezen túlmenően kiemelt feladatombnak tartom azt, hogy a járásbíróságok és a törvényszék közötti kapcsolat sokkal szorosabbá váljék, mint korábban. Ezzel kapcsolatban is történtek már biztató fejlemények, ilyennek tekintem a másodfokú tanácsok elnökei és tagjai, valamint az elsőfokú bírák részvételével megrendezett workshop jellegű eseményeket, amelyre legutoljára 2016 novemberében került sor a hatályon kívül helyezés gyakorlatával kapcsolatban.

Azt tapasztaltam – és ezt a legtöbb kolléga nevében is mondhatom –, hogy az ilyen jellegű megbeszélésekre igen nagy igény van minden szinten és álláspontom szerint ezek bizonyulnak a legeredményesebbnek az ítélkezéshez történő segítségnyújtásban. Ezeken – sokszor az Országos Bírósági Hivatal segítségével – előre megszerkesztett forgatókönyv

alapján moderátorok működnek és a felvetett kérdéseket átbeszélük meghallgatván az elsőfokon eljáró kollégákat, összegyűjtve a gyakorlatot és szükség esetén a jó gyakorlatot mindenki számára megismerhetővé tesszük. Az eseményeken lehetőség van a másodfokú tanácsok tagjaival történő közvetlen kontaktus felvételére, kérdések megfogalmazására az adott témában és eredményes diszkusszió lefolytatására is.

Nem kérdőjelezhető meg az, hogy a székhelyi járásbírószágon a polgári ügyszakban igen magas színvonalú szakmai munka folyik, ennek keretében pedig negyedévente rendszeresen szakmai értekezlet megtartására is sor kerül. Ezt a rendszert a Miskolci Járásbírószág korábbi, a törvényszék jelenlegi elnöke és a járásbírószág korábbi csoportvezetője, a Miskolci Járásbírószág jelenlegi elnöke építették ki az elmúlt években. Ez azt jelenti, hogy ezen a szinten egyre jobban biztosított az egységes jogalkalmazás, a kollégák a vezetőket problémáikkal, gondjaikkal mindig is megkereshették, erről személyes tapasztalatom is van. A szakmai tanácskozásokon ismertetésre kerülnek a jogfejlődés legújabb eredményei, az új jogszabályok, a változások, valamint a bírák által felvetett témaköröket is átbeszélük. Azt is pozitívként emelem ki, hogy ezen értekezletek anyagáról a többi, vidéki járásbírószágon dolgozó bíró is értesül már, ezzel az egységes jogalkalmazás nemcsak a Miskolci Járásbírószágon, de a megye összes elsőfokú helyi bírószágán megvalósulhat.

Kollégiumvezetői kinevezésem esetén ezen jól működő rendszerbe magam is be kívánok kapcsolódni, illetve ösztönözném a törvényszéken dolgozó első- és másodfokú bírákat arra, hogy a szakmai tanácskozásokon – akár rotációs rendszerben – részt vegyenek, a hozzájuk intézett kérdéseket megválaszolják.

Ez azért lenne célszerű, mert ebben az esetben – a workshopokhoz hasonlóan – közvetlenné válna a kapcsolat az egyes ítélkezési szintek között, az értekezleten felvetett témákban a törvényszéki tanácselnökök, illetve bírák is kifejthetnék véleményüket. Ezáltal az elsőfokon dolgozó kollégák nemcsak saját határozataikból ismerhetnék meg a fellebbviteli tanácsok által képviselt jogi álláspontot, hanem közvetlenül is. Amennyiben a törvényszéken ítélkező elsőfokos bírák is részt vennének a rendszer működésében, úgy még a Debreceni Ítéltábla vonatkozó gyakorlata is ismertetésre kerülhetne, hiszen számos olyan pertípus van, amelyet pertárgyértéktől függően mind a járásbírószágon, mind a törvényszéki elsőfokon tárgyalnak.

A fentiek miatt tartom azt is fontosnak, hogy a Debreceni Ítéltábla Polgári Kollégiumvezetőjével már fennálló kapcsolatot erősítsem, másrészt az ítélőtáblai jogi álláspontok, gyakorlat megismerése céljából az onnan

visszaérkező határozatok tartalmát is megismerjem és a szükséges körben a levonható tapasztalatokat az ítélkező bírakkal ismertethessem.

A közvetlen kommunikációra alkalmas lenne egy, a közigazgatási és munkaügyi bíróságok között már kiépített ún. VIBE felület bevezetése is, ezen ugyanis a kollégák közvetlenül is értekezhetnének egymással, mégpedig kötetlen formában, az általuk lényegesnek tartott problémák felvetésével azokra a többiektől választ is kaphatnának. A nagyobb jelentőségű kérdéseket pedig akár a tanácselnöki értekezleteken, akár a kollégiumi üléseken is meg lehetne vitatni. Ez az eszköz szintén alkalmas lenne arra, hogy a kollégiumvezető egyáltalán értesüljön arról, hogy az ítélkezésben részt vevő bírák milyen tényleges problémákkal küzdenek.

Működik már a Miskolci Járásbíróságon dolgozó bírósági titkárok értekezleti rendszere, ebben – mint végrehajtási ügyekkel is sokat foglalkozó másodfokú bíró – a korábbi időszakban már magam is részt vettem.

Ennek a rendszernek is célszerű a fenntartása, kinevezésem esetén ebben a tisztségemben is be kívánok kapcsolódni az értekezletekbe, hiszen ítélkező tevékenységem során magam is azt tapasztalom, hogy a végrehajtási jog területén a mai időszakban különösen sok kihívás éri az ügyet intéző titkárokat, a jogszabályi környezet itt is folyamatosan változik és az ügyek – jellegük folytán – általában nem jutnak el a Kúriához, ezért igen kevés eseti döntés segíti a munkát.

Az ügyfelek is öntudatosabbá váltak, gyakran és széles körben élnek a végrehajtási kifogás előterjesztésének lehetőségével, ez pedig sokszor nehéz feladat elé állítja az amúgy is igen leterhelt bírósági titkárokat. Ezért tevékenységük szakmai segítése kiemelt szerepet élvez kinevezésem esetén és erre az értekezleti rendszerbe történő bekapcsolódás az egyik legalkalmasabb eszköz lehet.

Tovább szeretném erősíteni a tanácselnöki értekezletek szerepét, figyelemmel kell lenni ugyanis arra, hogy a jelenleg már három fellebbezési tanács gyakorlata bizonyos kérdésekben eltérhet egymástól – ez lényegében törvényszerűségként is megfogalmazható.

Szükség van azonban a joggyakorlat egységesítésére, ez prioritás, és számos olyan kérdés merül fel, amelyeket nem feltétlenül kell a viszonylag ritkábban megrendezendő és formalizált kollégiumi ülések elé vinni, a tanácselnökök között az összhang – optimális esetben – megteremthető.

Tanácselnöki értekezletekre a korábbi időszakban is sor került, de az intenzitás fokozása elengedhetetlen, ezt indokolja a joganyag jelentős és gyors változása is. Ezen értekezletek viszonylag gyorsan összehívhatók, nagy időráfordítást főszabály szerint nem igényelnek, és ezeket az egységes jogalkalmazás megteremtésében hatékony eszköznek minősítem.

A kollégiumi üléseken általában csak a kollégium tagjai jelennek meg, számukra ez kötelező is, annak ellenére, hogy az ülések nyilvánosak, azokon bármelyik ítélkező bíró is részt vehetne.

Ennek lehetőségét propagálni kívánom, hogy a bírák láthassák, hogy ténylegesen hogyan működik a kollégium, miként kerül sor egy ajánlás meghozatalára, milyen szakmai viták árán lehet a közös álláspontot kialakítani. Jónak tartom azt, hogy a kollégiumnak választott tagjai is vannak, ezt a lehetőséget jelenleg is maximálisan kiaknázzuk, a közelmúltban sor is került ebben a formában tagok megválasztására.

Természetesen az a jövőben is szükséges, hogy a kollégiumi vélemények a bíróság intranetes honlapján közzétételre kerüljenek, hogy azok a legszélesebb érdekelti körhöz is eljuthassanak.

Ezen feladatok hatékony elvégzéséhez végül az is kell, hogy a rendelkezésre álló informatikai háttér fejlett legyen, az azonnali, közvetlen kontaktus kialakításához az eszközök adottak legyenek.

Erre a már említett VIBE felület alkalmas lenne, de ezen túlmenően a szükséges eszközök jelenleg is megvannak. 2016-ban bevezetésre került a „Távoli asztal”, a törvényszéken is kiépült az ún. VERDE rendszer, ebben az Országos Bírósági Hivatalnak nagy szerepe volt.

Támogatom a bírák otthoni munkavégzési lehetőségének fenntartását, hiszen a jelenlegi elhelyezési körülmények nem minden esetben biztosítják a teljes, elkülönült és nyugodt munkavégzést, a szellemi alkotó munkához – amely az ítélkező tevékenységnek a sajátja – pedig minden esetben erre is szükség van. Az említett VERDE rendszer ezt az otthoni munkavégzést könnyíti meg jelentősen, hiszen az alapvető fontosságú bírósági rendszerek mindegyike elérhető az otthoni eszközökről, így a bíró otthonából is úgy végezheti munkáját, mintha a bírósági irodájában tevékenykedne.

Ezt azonban a bíráknak tudniuk is kell használni, ami általánosságban fogalmazva a fiatalabb korosztálynak már semmilyen problémát nem jelent, hiszen ők már gyermekkoruktól igénybe veszik a számítógépet mindennapi tevékenységeikhez segítségképpen. A középkorú és idősebb korosztály bizonyos tagjainak azonban nagy kihívást jelent a számítástechnikai eszközök használata, így indokoltnak tartom informatikai oktatások rendszeres megszervezését a tudás megszerzése és a megszerzett tudás karbantartása érdekében. Ez akár távoktatás keretében, de a törvényszék oktatótermében is megvalósulhat.

Természetesen az oktatásra abban az esetben is szükség van, amennyiben bármilyen országos vagy helyi szintű új informatikai rendszer kerül bevezetésre, mivel alapvető érdek az, hogy a dolgozók ezeket is

magabiztosan és könnyen kezelhessék, hiszen azok az ő munkájukat könnyítik meg.

Egyébként az oktatás hatékonyságát a legjobban az elektronikus eljárások bevezetésével összefüggő feladatok kapcsán elvégzett tevékenység jellemzi.

A törvényszék elnöke létrehozta az úgynevezett E-PER munkacsoportot, amelynek tagjai igen jelentős és értékes munkateljesítményt mutattak fel annak érdekében, hogy az elektronikus kapcsolattartás a Miskolci Törvényszéken és bíróságain is zökkenőmentesen bevezetésre és alkalmazásra kerülhessen. A felvetődő bizonytalanságok eloszlatása céljából egyeztettek az Országos Bírósági Hivatallal, tájékoztatták a bírákat a rendszer működéséről és több alkalommal sor került elméleti és gyakorlati oktatásokra.

Mivel a rendszerben még mindig számos változás megy végbe és a bírák részéről nagy számú kérdés is megfogalmazódik a használat során, ezért úgy gondolom, hogy ezen oktatások nem érhetnek véget, így – bár ez nem kollégiumvezetői kompetencia – mindenképpen szükségesnek tartom azok folytatását és folyamatos jellegét, hiszen ez egy olyan bonyolult és összetett terület, amely nem kizárólag jogi jellegű, így azzal a bírák önmagukban nem boldogulhatnak sikeresen.

Az elektronikus kapcsolattartás azonban szakmailag is nagy kihívás, a bírák körében a kezdeti időszakban sok ellenérzés volt tapasztalható ezzel szemben, aminek álláspontom szerint az is az oka lehet, hogy jelenleg a rendszer tiszta elektronikus formában történő bevezetése még nem valósulhatott meg, ún. vegyes rendszer működik, ahol a papírfelhasználás csökkenése – amely az alapvető cél lenne – még nem következett be, sőt, az nőtt is az elektronikus iratok kinyomtatása miatt.

Az idők folyamán nézetem szerint ezen ellenérzések csökkentek, a bírák megtanulták a rendszer alapvető kezelését és tudatosodott bennük, hogy az részükre könnyebbséget is jelenthet majd. Az elkövetkezendő években várható, hogy a rendszer tiszta elektronikus formában is bevezetésre kerül, ekkor pedig a papírfelhasználás lényegesen csökkenni fog, ami az ügyintézés is meg fogja könnyíteni. Ezekre a kihívásokra fel kell készülni, továbbá arra is, hogy a perek után a nemperes eljárásokban is bevezetésre kerül az elektronikus kapcsolattartás rendszere, ami pedig újabb megoldandó problémákat fog generálni.

A cél tehát üdvözlendő, az annak megvalósításáig vezető folyamat azonban néhol rögzös, ezért van szükség kiemelt figyelemre ezen a területen is, amely a Miskolci Törvényszéken eddig is megvolt és ebben változás a jövőben sem várható.

Kollégiumvezetőként tehát egyértelműen támogatni kívánom az ezen a

területen tett vezetői intézkedéseket, illetve a tőlem elvárható segítséget a rendszer bevezetésével és alkalmazásával kapcsolatban a kollégáknak magam is meg kívánom adni.

Az egységes jogalkalmazás elősegítése szempontjából nagy jelentőséggel bírnak a tanácselnöki feljegyzések is.

A jelenlegi rendszer ezt mintegy automatizmusként vezette be, tehát a korábbi gyakorlattól eltérően minden érdemben befejezett ügyben el kell készíteni ezeket. Erre nyomtatvány áll a tanácselnökök rendelkezésére, amelyben különböző szempontok alapján kell értékelni az adott ügyben kifejtett bírói tevékenységet. Szintén meg kell állapítani azt, hogy az ügy milyen okból húzódott el, hány indokolatlan halasztás történt, valamint a két éven túli ügyekben az elhúzódás okait részletesen is meg kell jelölni. Ezen adatokból általánosítható tapasztalatok vonhatóak le, különösen arra vonatkozóan, hogy miért vált egy ügy hosszú pertartamúvá és milyen intézkedésekkel lehetett volna ezt megakadályozni az elsőfokú eljárásban. Értesülhet a bíró arról is, hogy a tárgyalás előkészítése milyen színvonalú volt, a kitűzést időszerűen végezte-e el, hogyan vezette a tárgyalást, hogy foganatosította a bizonyítást, milyenek voltak a tárgyalási jegyzőkönyvei, illetve az ítélet. Ezen adatok azonban csak táblázatszerűen jelennek meg az értékelésben.

A tanácselnöki feljegyzések azonban álláspontom szerint igazából csak akkor hatásosak, ha szöveges értékelés is társul hozzájuk, illetőleg viszont a tanácselnökök egy „átlagosan jól befejezett” ügyben nem adnak. Mivel a tanácselnöki feljegyzések száma megszorozódott, úgy gondolom, hogy bár azokat a bírák megismerhetik, de különösen nagy figyelmet a táblázatos részekre nem fordítanak. A szöveges értékelés ott jelenik meg, ahol valamely, a másodfokú határozatban ki nem fejezhető hiba, mulasztás történt vagy az ügy kimagaslóan jó szakmai színvonalon került lezárásra. Ezek azok az esetek, melyek a bíró további szakmai fejlesztésére alkalmasak lehetnek.

Indokoltnak tartom és szorgalmazni kívánom ezért azt, hogy ezen utóbbi esetkörökben a tanácselnökök mindig alkalmazzák a szöveges részt és csak az „átlagosan jól befejezett” ügyekben elégedjenek meg a táblázat kitöltésével.

A tanácselnöki feljegyzések értelmüket veszítik, öncélúvá válnak akkor, ha azok nem kerülnek ismertetésre az elsőfokú döntést meghozó bírákkal. Erre jelenleg a Miskolci Törvényszéken évente egyszer kerül sor, mégpedig személyes találkozó keretében mind a Miskolci Járásbíróságon, mind az egyes vidéki járásbíróságokon. Tapasztalataim alapján ezen ismertetések igazából nem lehetnek hatékonyak azért, mert a már leírtak szerint jelenleg már nagy számú tanácselnöki feljegyzés készül, de a többségük

csupán a táblázatos formában.

Ismereteim szerint már rendelkezésre áll azon informatikai rendszer, amelynek segítségével a tanácselnöki feljegyzéseket az adott bíró az intranetes honlapról közvetlenül érheti el, mégpedig elektronikus formában és folyamatosan. Ebben az esetben személyes találkozóra csak akkor kerül sor, ha annak igényét a kolléga jelzi. Ez a rendszer időkímélő, praktikus és a visszajelzés megismerésének folyamatos lehetőségét biztosítja, így álláspontom szerint üdvözlendő lenne a bevezetése, magam mindenesetre szorgalmazni kívánom.

A kollégiumvezető egyik feladata a panaszügyintézésben történő részvétel is, ezzel a feladattal a korábbi csoportvezetői tisztségem során is megismerkedtem már és azt a törvényszék elnökének rendelkezése alapján jelenleg is végzem.

Úgy gondolom, hogy bár a panaszok száma az utóbbi időben megszorodott és jelentős számuk teljes mértékben alaptalan, mégis lehet belőlük vonni olyan általánosítható tapasztalatokat, amelyeket célszerű lehet a bírakkal ismertetni. A panaszbeadványok egy része ugyanis olyan problémákat tár fel, amelyek az ügy érdemi intézésében, az azokban meghozott határozatokban nem tükröződnek, a per során azonban jelentkeznek. Ezekből pedig tanulni lehet az ügyfelekkel való bánásmód, az ügyintézés területén is.

Ezért amennyiben a panaszügyintézés során ilyen általánosítható és értékes tapasztalatokat le tudok majd vonni, úgy igyekszem azokat megismertetni a bírakkal az esetleges hibák, hiányosságok megelőzése, kiküszöbölése céljából.

A kollégiumvezető feladata azonban nemcsak a tevékenység segítéséből áll, ahhoz szervesen hozzátartozik az ellenőrzés is. Az Országos Bírósági Hivatal Elnökének kiemelt és elsődleges stratégiai célja az, hogy a független bírák magas színvonalon és időszerűen intézzék az ügyeket.

Álláspontom szerint a magas színvonalú ügyintézés a Miskolci Törvényszéken és helyi bíróságain adott, a kollégák szakmailag felkészültek, tudásra éhesek, folyamatosan képzik magukat, fejlődnek, választ keresnek a legújabb kihívásokra. Ez megjelenik abban a minőségi statisztikában, amelyet pályaművem elején ismertettem, nevezetesen a helybenhagyó ítéletek szinte elsőprő arányában.

Ezt az ítélkezési színvonalat a jövőben is minden lehetséges eszközzel fenn kell tartani.

Nincs érdemi beavatkozást szükségessé tevő probléma a helyi bíróságokon két éven túl folyamatban lévő ügyek kapcsán sem. Ezt a statisztika szintén alátámasztotta.

Az Országos Bírósági Hivatal Elnökének „A szolgáltató bíróságért!”

elnevezésű programjában a már korábban leírtak szerint jelentős eredményeket ért el a Miskolci Törvényszék, a két éven túli pertartamú ügyek száma 37%-kal csökkent. Természetesen ebben a kérdésben teljesen elégedettek sohasem lehetünk magunkkal, de az is tény, hogy az eljárásjogi szabályok, az ügyfelek perelhúzó magatartása, a szakértői késedelmek és – a természetesen ki nem zárhatóan – a bírói hibák miatt mindig is lesznek két éven túli pertartamú ügyek. A cél az, hogy ezek számát a még elfogadható minimális szinten tartsuk és ha lehet, tovább csökkentsük.

Ennek egyik eszköze az Országos Bírószági Hivatal Elnökének a bíróságok igazgatásáról rendelkező szabályzatáról szóló 6/2015. (XI.30.) OBH utasításban, valamint a bíró munkájának értékelési rendjéről és a vizsgálat részletes szempontjairól szóló szabályzatról rendelkező 8/2015. (XII.12.) OBH utasításban részletesen leírt vizsgálatok elvégzése. Azonban például a soron kívüli vizsgálat elrendelésére csak olyan speciális és kivételes esetben kerül sor, ha már megállapítható, hogy a per ésszerű időn belül történő befejezését a bíró önhibájából bekövetkezett mulasztása okozta.

Ezért sokkal lényegesebb az, hogy megelőzzük ezen állapot kialakulását, figyelemmel kísérjük az ügyeket, illetve a már eddigiekben részletesen kifejtettek szerint segítséget nyújtunk a bírának – akár egyénileg is. Minden egyes két éven túli ügyben meg kell vizsgálni azt, hogy az elhúzódást mi okozta. Az okok pedig tipizálhatók és viszonylag jól körülhatárolhatók. Jellemzően akkor húzódhat el egy ügy, ha abban szakértői bizonyítás kerül bevezetésre, főleg, ha esetlegesen több szakértői véleményt is értékelnie kell a bíróságnak. Így létfontosságú az, hogy – különösen az előreláthatóan bonyolultabb megítélésű, terjedelmesebb perekben – olyan szakértők kerülhessenek kirendelésre, akik munkájukat lelkiismeretesen és időszerűen végzik, ez ugyanis az ítélező bírának rendkívül nagy segítséget jelent. Természetesen ilyen jellegű szakértői névjegyzék „hivatalosan” nem állítható össze, azonban a bírák a szakértőkkel kapcsolatos tapasztalataikat egymás között megoszthatják, az információk becsatornázásához pedig a kollégiumvezető is segítséget nyújthat. Ezen túlmenően ezt a gondot remélhetőleg a szakértői tevékenységet szabályozó joganyag megváltozása is segíthet megoldani.

Az elhúzódás további oka a törvényszék elsőfokán folyó perek bonyolultsága önmagában, a bizonyítás hosszadalmas volta – például az élettársi és házastársi közös vagyon megosztása iránti ügyekben, de az orvosi műhiba perekben is –, valamint a felek perelhúzó magatartása is. Ez utóbbit a megfelelő tárgyalásvezetéssel és a kényszerintézkedések

helyes alkalmazásával lehet megakadályozni, ezt a bírákban tudatosítani szükséges.

Megfelelően működik a bevezetett adatlapok rendszere ezekben az elnehezült ügyekben, de igen lényegesnek tartom továbbra is a negyedéves tételes ügyvizsgálatokat, amelyekből az elhúzódások oka egyéniesítetten minden ügyre vonatkoztatva meghatározható, s ehhez képest lehet dönteni a meghozandó intézkedésekről, a bírónak nyújtandó segítség biztosításáról az ügy mihamarabbi befejezéséhez.

Ebben a munkában kinevezésem esetén kötelezettségem is lesz részt venni, de mivel azt kifejezetten célravezetőnek tartom, szívesen is fogom végezni azt.

Ezen túlmenően hasznosnak tartanám azt is, ha az ilyen jellegű ügyekben különböző részszempontokat vizsgáló elemzések is születhetnének, tehát például a tárgyalás-előkészítés alaposságát, a kitűzési késedelmeket, a tájékoztatási kötelezettség megfelelő teljesítését és a szankciók alkalmazását külön is meg lehetne vizsgálni és ezen elemzések alapján lehetne pozitívan felhasználható tapasztalatokat levonni.

Továbbá, – bár az időszerűségi adatok jelenleg kedvezőek és várható, hogy a törvényszéki elsőfokon is kedvezőbben alakulnak – célom az, hogy amennyiben a későbbiekben esetlegesen bármely területen kedvezőtlen tendenciát lehetne észlelni a statisztikai adatok alapján, úgy ennek okait mihamarabb fel kell tárni és proaktív módon, megelőző jelleggel kell gondoskodni azok elhárításáról. Ez bonyolult feladat, az elemzések és vizsgálatok elvégzése időigényes, ezt is csak csapatmunkában tudom elképzelni.

Az ügyek elhúzódásának megakadályozására az egyik legalkalmasabb módszer az arányos munkateher-megosztás. Ezt jelenleg a súlysámok alkalmazása biztosítja és a rendszer alapvetően alkalmas is a kitűzött cél elérésére, de meglátásom szerint közel sem tökéletes, azon a tapasztalatok birtokában a jövőben még esetlegesen változtatni lehet. Álláspontom az, hogy ez egy nagyon nagy feladat, tekintettel arra, hogy a bírói teljesítmény mennyiségi mérése nem egyszerű, hiszen minden ügy egyéni, különböző, sok szempontból két, teljesen azonos kategóriába tartozó per is lényegesen eltérő nehézségű lehet.

Végezetül a két éven túli ügyekhez kapcsolódóan szeretném kiemelni azt, hogy bár minden lehetséges eszközzel ezen perek minél hamarabbi és gyors befejezésére kell törekedni, ez azonban a minőség rovására nem mehet, a két kívánalmat kell úgy összeegyeztetnie a bírának, hogy a legoptimálisabb kombinációt kapják. Ellenkező esetben ugyanis reális veszély a hatályon kívül helyezés, ekkor pedig a per további jelentős elhúzódása szinte garantált.

IV. Részvétel az Országos Bírósági Hivatal Elnöke által meghirdetett országos programokban, valamint a képzési-oktatási rendszerről alkotott elképzeléseim

A) Az országos programok

Az elmúlt években az Országos Bírósági Hivatal Elnöke több olyan országos programot indított el, amelyek nagyrészt azt célozzák, hogy a bíróságok kimozduljanak a korábbi „elefántcsonttorony” státuszukból, nyissanak a társadalom felé, kommunikáljanak az emberekkel és ne csak a leghivatalosabb formában.

Ezeknek a programoknak a kezdeti elfogadottsága nem volt nagy mértékű, a bírák idegenkedtek tőlük, nyűgnek érezték az azokban való részvételt. A szemlélet azonban – tapasztalataim szerint – az utóbbi időben megváltozott, a kollégák felismerték azt, hogy ezen programok értékesek és végső soron az ő elfogadottságukat, megbecsülésüket és munkájukat segítik. Felgyorsult és átalakult világunkban a korábbi elzárkózás ugyanis már nem tartható fenn, a bíróságnak nyitnia kell a társadalom felé, meg kell jelennie, imidzset kell építenie, reagálnia kell az emberek részéről érkező valós szükségletekre, továbbá be kell mutatnia közérthetően azt, hogy miként működik, milyen törvényszerűségek alapján dolgozik.

Összességében pedig megállapítható, hogy a Miskolci Törvényszéken dolgozó kollégák mindigis szép számban vállaltak szerepet ezen programokban, főleg azok, akiknek a leterheltsége ezt lehetővé tette. A kedvező létszámadat-változások folytán pedig a jövőben várható az is, hogy az eddig a programokban részt nem vevő bírók is szakítanak időt erre a tevékenységre.

Természetesen a résztvevők a programoknak csak az egyik részét alkotják, a másik a megfelelő tárgyi feltételek megteremtése, de összefoglalóan elmondható, hogy bíróságunkon ez is megtörtént az utóbbi években.

Az egyik legnépszerűbb program talán a „Nyitott bíróság”, amelyben számos kolléga vesz részt, s amely igen sikeresnek is mondható. A tevékenység magában foglalja a perszimulációkat, a tárgyaláshallgatást és az előadások, az ún. osztályfőnöki órák meghallgatását is a tanintézményekben. A program maga 2012-től folyik, és például 2015-ben 126 eseményen összesen 3400 diák vett részt.

Magam lényegesnek tartom azt, hogy ezen feladatot lehetőleg a diákokhoz

korban viszonylag közelálló kollégák, tehát inkább a fiatalabbak végezzék, hiszen például az osztályfőnöki óra egy kötetlen beszélgetés is lehet, ahol nemcsak a megszerzett szakmai tudás és tapasztalat számít, hanem az is, hogy az „előadó” könnyen szót értsen hallgatóságával.

A program korcsoporti megcélzottjai jelen pillanatban elsősorban a középiskolások, de mivel annak célja a bíróság tevékenységének megismertetése, illetve a bírósággal szembeni ösztönös félelem leküzdése, elképzelhetőnek tartom, hogy az idősebb korcsoportokban – tehát egyetemisták-főiskolások, illetve felnőttek között is – folytatható lenne, hiszen ezen ismeretek megszerzése esetükben is kívánatos. Kinevezésem esetén a törvényszék vezetőivel együtt dolgozva ezt fogom szorgalmazni.

A program részeként tájékoztató segédanyagok is készültek, például a bírósági fogalmazók felvételi vizsgájáról és az eseményeknek általában erős sajtóvisszhangjuk is van, ami szintén pozitív. Ezen eredmények megőrzése és fejlesztése a jövőben is kívánatos.

Szintén jelentős országos program az „Áldozatvédelem és tanúgondozás” keretében megvalósuló tevékenység, ez a polgári igazságszolgáltatás esetében túlnyomó részben a tanúgondozást jelenti. A program sikere érdekében a Miskolci Törvényszéken is kijelölésre kerültek a tanúgondozással foglalkozó kollégák, akik azonban nem a polgári ügyszakban dolgoznak. Ennek az az oka, hogy az érdeklődés túlnyomó része a büntető igazságszolgáltatás területére koncentrálódott eddig, és ez tulajdonképpen természetes is, hiszen ez a jogterület a köznapi ember szemében még ismeretlenebb és „félelmetesebb”, mint a polgári jog. Mindent meg kell tenni azonban annak érdekében, hogy a polgári ügyekben is adottak legyenek a feltételek a sikeres tanúgondozáshoz és azt az érintettek igénybe is vegyék. A tanúgondozók kijelölésén túlmenően a Miskolci Törvényszék szabályzatot készített e tárgyban, valamint plakátokat, a tanúgondozást ismertető és népszerűsítő anyagokat is beszerzett és az érdekeltek rendelkezésére bocsátott. A tanúk így tudomást szerezhetnek az őket megillető jogokról, de kötelezettségeikről, lehetőségeikről is, megismerhetik a tanúzás intézményét, amit pedig megismernek, attól már nem is félnek annyira.

Ezen program folytatása, a sikeres tanúgondozás a továbbiakban is kiemelt cél kell, hogy legyen, hiszen ez által a bíróság emberközpontúsága erősödik, csökken a szakadék az átlagember és a bíróság, mint intézmény között, aminek a jelen társadalmi helyzetben prioritást kell élveznie.

Nagy szerepük van a gyermekközpontú igazságszolgáltatás érdekében megtett intézkedéseknek. A jogszabályi változások erősen abba az irányba hatnak, hogy a gyermekek érdekei mindenek felett érvényesüljenek és ez lényegében az élet minden területén elmondható. Éppen ezért volt

szükség ezzel összhangban a bíróságokon is a gyermekközpontúság megteremtésére, amihez szükségesek voltak a tárgyi, valamint a személyi feltételek is. Az előbbiek még 2014-ben teljesültek, ekkor alakítottuk ki a törvényszéken, illetve az arra alkalmas járásbíróságokon a gyermekmeghallgató szobákat, ahol a kiskorúak a legoptimálisabb módon elkülöníthetők a bíróságok egyébként hivatalos és szigorú hangulatától és lényegében saját közegükhöz hasonló miliőben folyhat a meghallgatásuk. Ezt nagyon lényegesnek tartom, hiszen a tárgyalóterem hangulata, berendezése a gyermekekben még fokozottabb félelmeket kelt, meghallgatásuk emiatt is akadályoztatott, illetve nehezített.

A programnak azonban legalább ilyen lényeges pontja a személyi feltételek megteremtése, amire a gyakorlati alkalmazás beindításával együtt a tavalyi évben került sor egy koordinátor és egy koordinátorhelyettes kijelölésével és ugyancsak szabályzat megalkotásával. A humán oldalhoz tartozik azonban az is, hogy a bírák a kiskorú gyermekeket életkoruknak megfelelő technikával tudják kihallgatni, ez megítélésem szerint a gyermekes bírák esetében semmilyen problémát nem jelent. Mindazonáltal opcionális jelleggel – amennyiben erre valamely kollégának igénye van – ezen a területen is biztosítható képzés, akár a már tapasztaltabb bírák bevonásával. A lényeg, hogy a gyermekek érdekei messzemenően érvényesülhessenek és meghallgatásuk életkoruknak megfelelő, adekvát, de hatásos és sikeres is legyen egyben.

Fontos az is, hogy a gyermekmeghallgató szobák létesítéséről nyomtatványok, szórólapok készültek, ezeket a bíróság épületében az ügyfelek elérhetik, de azoknak a törvényes képviselőknek, akiknek a gyermekei meghallgatásra kerülnek, az idézéssel együtt egy külön nyomtatvány is kiküldésre kerül ebben a témában. Nem szabad azonban figyelmen kívül hagyni azt, hogy a tapasztalatok szerint ezen szobák kihasználtak ugyan, de főleg szintén büntetőügyekben, ahol az ilyen jellegű meghallgatásokra nagyobb igény mutatkozik. Feladatként így megfogalmazható, hogy a polgári bírák körében is népszerűsítsük, ismertessük meg velük ezen lehetőséget és ösztönözzük őket arra, hogy amennyiben kiskorú gyermek meghallgatására kerül sor, vegyék igénybe az erre a célra kialakított helyiséget.

Az egyetlen olyan program, amelyben bíróságunk még nem teljesít kellő eredményességgel, a mediáció, bár a 2016-os év második felében ezen a területen is biztató változás indult el. Mindazonáltal elmondható, hogy a korábbi és a jelenlegi vezetés is mindent megtesz azért, hogy ez ne így legyen. A személyi és tárgyi feltételek kialakítása 2014-ben ezen a területen is megtörtént, a Miskolci Törvényszéken rendelkezésre áll egy

mediációs szoba is. Van közvetítői szabályzatunk és ezen intézmény népszerűsítése szórólapokkal, tájékoztatókkal is megvalósul. A tevékenységet 2015. évben hét kolléga végezte.

Kinevezésre került a mediátorok koordinátora, dr. Barna Éva törvényszéki bíró, aki a polgári kollégium üléseire több alkalommal részt vett, ott ismertette az elvégzett tevékenységet és az elért eredményeket is.

A tájékoztatás tehát megfelelően megtörténik, így a viszonylagos eredménytelenség oka a polgári ügyszakban leginkább az ügyfelek hozzáállásában keresendő, amennyiben ugyanis már a bírósághoz fordultak, az egy elmergesedett állapotot feltételez, az igazságszolgáltatást mintegy ultima ratiót használják és elképzelhetetlennek tartják azt, hogy egy jogon kívüli vitarendezési eljárásban az ellentéteiket fel tudnák oldani, kompromisszumra tudnának jutni. Ez pedig minden bírói döntésnél jobb végeredmény lenne mind a két félnek, hasonlóan ahhoz, ahogyan a régi kollégák mondták: „Jobb egy kövér egyezség, mint egy sovány ítélet.” A kölcsönös, mind a két fél által elfogadott megállapodás önkéntes teljesítésére ugyanis jóval nagyobb az esély, mint egy bármely, peres fél által el nem fogadott tartalmú ítélet esetében. A vitarendezés ezen formája ezt meghaladóan jóval gyorsabb is.

A bíróság részéről mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy a bírák oldalán semmilyen akadálya ne legyen ezen intézmény igénybevételének, tehát minden lehetséges eszközzel meg kell őket győzni arról, hogy ezt javasolják a feleknek, illetve ahol az kötelező, ott természetesen igénybe is kell azt venni. Fontos az is, hogy a sajtóban is időről időre megjelenjék ezen jogintézmény annak érdekében, hogy az emberekben tudatosuljon a vitarendezés ezen előnyös módjának megléte. Ehhez segítséget nyújtanak többek között az olyan konferenciák is, mint amilyenre a Miskolci Törvényszék közreműködésével a 2016-os évben sor került.

A kollégák ösztönzésén túlmenően ezen a területen is helye van az ellenőrzés eszközének, célvizsgálatok lefolytatásának annak megállapíthatósága érdekében, hogy a bírák élnek-e a jogszabályban foglalt lehetőségekkel, illetve a kötelező közvetítés esetében ennek elrendelése megtörténik-e.

B) Az oktatási rendszer

Az képzési szisztéma az elmúlt időszakban jelentősen átalakult, a Magyar Igazságügyi Akadémián alapvetően a képzők képzése és néhány egyéb, országos jelentőségű oktatás zajlik, köztük a méltán híres titkári modulok. További jelentős szintet képviselnek az ügynevezett központi helyi képzések. A Miskolci Törvényszéken 2015-ben öt alkalommal volt ilyen oktatás, elsősorban a legjelentősebb törvények, így főleg a Polgári

Törvénykönyv megújulása miatt, a kezdeti tapasztalatok és az alkalmazási nehézségek megismerése és kiküszöbölése céljából. A 2017-es év legfontosabb és legnagyobb változása az új Polgári perrendtartás hatályba lépésének előkészítése, így álláspontom szerint ezen központi helyi képzések sorozata ebben az évben e téma köré fog csoportosulni.

Lényegesnek tartom azt, hogy ebbe a képzéssorozatba – de az egyéb oktatási tevékenységekbe is – a nagy szakmai tapasztalattal rendelkező és jó előadó, előadni szerető kollégák bevonásra kerüljenek. Ennek érdekében minden lehetőséget meg fogok ragadni.

Jelentős súlyt képviselnek a regionális képzések. Ezen a területen a 2016-ban megkötött együttműködési megállapodás folytán a Debreceni Ítéltábla illetékességi területéhez tartozó törvényszékek és maga az ítéltábla is együttműködnek. Ez a képzések összehangolását is jelenti, azokon az előzetes igényfelmérés eredménye függvényében az egyes törvényszékek dolgozói részt vehetnek.

Ezt azért tartom célszerű oktatási formának, mert így – a korábbi országos gyakorlatorientált képzésekhez hasonlóan – megismerhetjük a környező megyék, valamint az ítéltábla joggyakorlatát is, átvehetjük egymás jó gyakorlatait.

Végül a helyi képzéseken a Miskolci Törvényszék képzési tervének megfelelően zajlik az oktatás, ezekben mind a bírák, mind a titkárok, mind a fogalmazók és az ügyintézők is részt vesznek.

Ezen a területen kinevezésem esetén célkitűzésem az, hogy az ítélkező bíráktól, illetve a tanácselnököktől visszajelzéseket gyűjtsek abban a körben, hogy mely jogintézménnyel, jogterületen mutatkozik sok probléma, bizonytalanság és a helyi oktatásokat ennek megfelelően szervezhessük meg, valamint ezen visszajelzések a központi oktatási terv összeállítására adott javaslatban is megjelenhetnek. Továbbá – ahogy arra már korábban részletesebben utaltam – kíváncsún tartom az ún. workshop jellegű oktatások folytatását és kiteljesítését, amelyet az egyik legeredményesebb és legnagyobb élményt adó oktatási formának tartok.

Kinevezésem esetén tevékenységemet a Miskolci Törvényszék és a járásbíróságok igazgatási és szakmai vezetőivel szoros együttműködésben, egymást segítve kívánom ellátni és törekedni fogok a többi hivatásrend képviselőivel történő együttműködés megerősítésére is. Ez kiemelten aktuális az ügyvédi kar, valamint a közjegyzők vonatkozásában, hiszen munkánk összefügg, egymásra épül. Természetesen nem az egyes ügyekben, de az általánosságban felmerülő felvetésekre, kérdésekre a bíróságnak – így a kollégiumvezetőnek is – reagálnia kell és ugyanilyen módon meg kell fogalmazni a többi

hivatásrend felé a bíróság álláspontját az egyes vitás kérdésekkel összefüggésben, adott esetben közös gondolkodással kell azt kialakítani. Ez a gördülékeny munka ugyanis mindannyiunk közös érdeke.

Miskolc, 2017. január 5.

dr. Tóth Imre